

Storslått enkelt

cd **barnesanger**

Christine Sandtorv
Stjerneteller
Godnattsanger
Ifemmera

1 2 3 4 5 6

Blant det aller fremste som utgis nå til dags.

Det er skrevet musikk til feiring av store menns seirer på slagmarken, og det er skrevet bøker om det samme. Og verdsatt er det blitt. Smått er det blitt med litteraturpriser til barnebøker. Har noen fått pris for å skrive musikk for barn? Å lage noe som helst for barn er ikke enkelt, og det har til alle tider vært lite verdsatt. Mary Cassatt var en maler på høyde med de fremste i sin generasjon, men det hun gjorde ble lite verdsatt av den enkle grunn at det hun malte i hovedsak handlet om hjem og barn. Den slags ble for smått for kritikere og andre. Det er en fryd å kunne melde at Christine Sandtorv har levert en høykvalitets barnplate, den handler om å ønske barn en god natt, enkelt og greit. Vuggesanger. Og dette er ikke noe venstrehåndsarbeid, slik man kan mistenke enkelte for når det gjelder å skrive for barn. Det er vakre melodier, fine og nære tekster, nydelige arrangementer. Dette er en plate som hevder seg blant det aller fremste som utgis nå til dags. Gratulerer!

EGIL HORNE MIKKELSEN

Mer enn standard

cd **jazz**

Line Horneland
«Horneland»
Norcd/Musikkoperatørene

1 2 3 4 5 6

Utsøkt naturlig sjangersmelting

Ofte snakker en om «variasjon» og «mangfold» når en plate inneholder så tydelige innslag av latino, klassisk og jazz. Line Hornelands storhet ligger i at hun på helt naturlig vis skaper en kontekst og en sammenheng av disse impulsene. Denne naturligheten henger sammen med et sterkt artistisk nærvær hos sangeren, men også et band som følger lavmælt, men intenst med. Bachs «Sonate» blir en vakker vokaløvelse som glir inn i helheten, mens jazzperlen «Nature Boy» tolkes på signaturaktig måte: Inngangen framhever melodien klassiske opphav, før latinorytmene vender den over i en suveren jazzvokaltolkning. Hornelands komposisjoner er sterke, duvende melodiske med utgangspunkt i elegant standardjazz, men kan også lede vokalen inn i en mer moderne, leken og dramatisk retning. Hornelands musikk holder på lytteren gjennom melodienes og vokalens kvaliteter og den ekstra lille biten av originalitet.

HELGE OLSEN

Hørt det før

cd **salmer**

Herborg Kråkevik
Kvar ein dag
Universal

1 2 3 4 5 6

Uten å tilføre noe nytt

Den styrken mange salmer har beror selvsagt på både form og innhold, men også på det faktum at mange av dem etter hvert er blitt gammelkjente, man har hørt dem før: «Vår Gud han er så fast ei borg, Han er vår skjold og verja», heter det i en av våre aller sterkeste salmer. Slike strofer har banket seg fast i underbevisstheten vår, og blir forsterket for hver gang vi hører dem. Så sant fremføringen står i stil med innholdet. Når Herborg Kråkevik gir seg i kast med salmeskatten, er det uten å tilføre den noe nytt. Det står det i og for seg respekt av, for mange formidlere vil det være viktig å ikke tukle med originalene. Resultatet er blitt nokså kjedelig. Rett nok synger Herborg Kråkevik sedvanlig vakkert, med mer kraft, styrke og inderlighet enn jeg har hørt henne før, og rett nok er det vakre arrangementer på platen. Men vi har hørt det før. Dette er neppe en plate som vil vinne Herborg Kråkevik nye tilhengere, på den annen side vil de som allerede er glad i henne nok finne ting å fryde seg over.

EGIL HORNE MIKKELSEN

Mer egospill enn samspill

cd **klassisk**

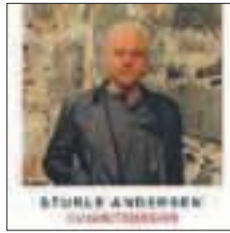
Lang Lang, klaver
Vadim Repin, fiolin og
Mischa Maisky, cello
Klavertrioer av Tsjajkovskij og
Rachmaninov DG

1 2 3 4 5 6

Vakker musikk med gode musikere som ikke tar av

Klavertrioene til Tsjajkovskij og Rachmaninov er ypperlig musikk med iørefallende melodier og romantisk sprekraft. Denne musikken faller imidlertid til jorden hvis ikke samspillet mellom klaver, fiolin og cello fungerer på et dypere plan enn bare å spille teknisk perfekt og utadvendt. Det spilles knapt en feil tone på denne utgivelsen med stjernelaget Lang Lang (klaver), Vadim Repin (fiolin) og Mischa Maisky (cello). Likevel er det noe fundamentalt som mangler, eksempelvis den kompromissløse innordning i helheten av hvert instrument som skaper de virkelige ekte øyeblikkene. Her er i stedet tre musikere som gir full gass hele tiden, men oppnår ikke så mye med det. Den beste musikken krever noe mer enn dette, selv om cover og teknisk kvalitet er førsteklasses.

ESPEN SELVIK

Melodiøst

cd **visepop**

Sturle Andersen
«Evighetsmaskin»
Fullmåne produksjoner

1 2 3 4 5 6

Enkelt, sikkert og bra gjennomført

Sturle Andersen, som er gitarist, vokalist og låtskriver fra Bergen, har holdt på med musikk en stund, og det høres. Han har sine musikalske referanser tilbake i tid (bl.a. «Blind Date» og Cato Sanden), han har erfaring og vet hvordan en plate skal lages. «Evighetsmaskin» er et album i visepop-tradisjonen. Det er enkle melodiliner, tekstene er en vesentlig del av produktet, og arrangementene røper at opphavsmannen har et nært forhold til roots-musikken.

Sangen og tekstene er viktige elementer på platen, og derfor er det et helt riktig grep å trekke vokalen til Sturle så langt fram som det gjøres i denne produksjonen. Men også gitarene spiller en viktig rolle, og er med på å sette preg på hele produksjonen.

Det er ikke mye komplisert verken musikalsk eller i arrangementene. Dette er rett og slett godt håndverk: Enkelt, og sikkert og gjennomført av en gjeng musikere som vet hva de holder på med.

ARILD BERG KARLSEN

Grei korsang

cd **kor**

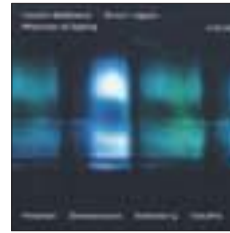
SKRUK
«Starry Crowns in Heaven»
Dirigent: Per Oddvar Hildre
Kirkelig Kulturverksted

1 2 3 4 5 6

Ikke dårlig, men gjennomført forutsigbart

Sunnmøre Kristelige Ungdomskor - Skruk – har for lengst etablert seg som et av våre fremste kor med en imponerende merittliste og evne til å mestre ulike musikalske sjangre. Den siste utgivelsen «Starry Crowns in Heaven» som er viet spirituals og gospelsanger, er etter min oppfatning ganske traust og forutsigbar. Korklangen er for så vidt vakker og polert, men uten å skinne slik koret gjør på sitt beste ellers. Det er noe litt tungt og pregløst over tolkningene som jeg føler faller mellom flere stoler. «We shall overcome» og «Hear my Prayer» har jeg hørt i vesentlig bedre utgaver. Skruk har på platen generelt ikke nok action til å være virkelig gospel i uttrykket, og energien i lydbildet smuldrer bort. Jeg forstår intensjonene til koret, men resultatet kunne vært bedre.

ESPEN SELVIK

Hardnakket

cd **klassisk**

Phantasy of Spring
Carolin Widmann, fiolin
Simon Lepper, klaver
ECM New Series

1 2 3 4 5 6

Spennet i etterkrigstidens modernisme

Carolin Widmanns nye plate er komponert som et godt konsertprogram: Sammen med pianisten Simon Lepper spiller hun fire verk som til sammen demonstrerer spennet i etterkrigstidens modernisme. I den ene enden av skalaen står Schönbergs Fantasi (1949), en streng tolvtonekomposisjon for fiolin med diskret klaverakkompagnement, som matches med en fiolinsonate fra 1950 der Alois Zimmermann prøver ut tolvtoneteknikken i de to første satsene, men, noe overraskende, slutter med en fyrig rumba. I den andre enden finner vi Morton Feldmans «Spring of Chosroes» (1978), en tyst, skeiv komposisjon med fiolin og klaver på kattepoter rundt lange pauser, og Iannis Xenakis' Dikhthas (1979), et voldsomt, ekspressivt verk komponert etter alle den matematiske kunstens regler. Platens tittel er vel egentlig misvisende. Det er bestemt ikke mye forårsfantasi å høre her. Til gjengjeld får man en innforstått, gjennommusikalsk fremføring av fire hardnakket modernistiske verk.

PETER LARSEN

Kirkegjengeren

cd **jazz**

Håkon Kornstad
«Dwell Time»
Jazzland Recordings

1 2 3 4 5 6

Håkon Kornstad fører samtaler med seg selv

I 2007 viste Håkon Kornstad med platen «Single Engine» hvor vakkert én mann med messingblåser kan låte. Oppfølgeren er spilt inn over et par kvelder i Sofienberg kirke i Oslo, og igjen er det bare Håkon Kornstad vi hører: med tenorsax, bass-sax, flutonet, fløyte og elektronikk. Uttrykket er svært nedstrippet, med diskret overdubbing og loops i noen av låtene. «Oslo» er den av låtene som minner mest om forgjengeren, med sine mange lag av blåser som på samme tid fungerer som perkusjon, grunnmelodi og improviseringslag. «Noir» gjør det samme, og spesielt «En attendant le soleil» blir etter hvert et helt hav av vellyd som kommer fra denne enslige mannen i Sofienberg kirke. Der debuten skulle vise mangfold, hinner tittelen «Dwell Time» om et mer fokusert album hvor Kornstad utforsker en helhetlig stemning over hele albumet. Overdubbingene gir musikken rytme og liv, og de søkende tonene sørger for en nærmest sakral stemning. Håkon Kornstads soloalbum har begynt å bli virkelige høytidsstunder.

WALTER N. WEHUS

Oppdagelser

cd **klassisk**

Mendelssohn Discoveries
Roberto Prosseda, klaver
Riccardo Chailly, dirigent
Gewandhausorchester Leipzig
Decca

1 2 3 4 5 6

Litt annerledes Mendelssohn

Her er enda en plate i anledning 200-året for Mendelssohns fødsel. Det er Gewandhausorchester som spiller, det orkesteret han selv ledet de siste årene av sitt liv, og da må det jo bli godt. I tillegg har Riccardo Chailly, orkesterets nåværende sjefdirigent, vært i arkivene og studert de originale partiturene og hentet frem varianter. Så da blir det den «skotske» symfonien i en versjon som Mendelssohn selv fremførte i London i 1842. Og konsertouverturen «Hebridene» i et førsteutkast fra 1830. Pluss en moderne rekonstruksjon av den klaverkonserten som skulle bli Mendelssohns tredje men som han aldri fullførte, kanskje fordi den ikke var god nok – slik høres det i alle fall ut. Mendelssohn-filologer vil sikkert synes det er spennende å sammenligne variantene med de mer vanlige versjonene. Vi andre kan glede oss over Gewandhausorkestrets varme, romantiske klang og Chaillys rause og spennende dirigering. Og over velkjente verk som klinger litt annerledes.

PETER LARSEN

Fra drivhuset

cd **klassisk**

Serres Chaudes. Mélodies
françaises Bettina Smith, mezzosopran
Einar Røttingen, klaver
Lawo

1 2 3 4 5 6

Tonesettinger av symbolistiske dikt

Skjelvende lepper, kjærlighetssorger og blek ennui. Sitrende neuroser, dyp melankoli og ekstrem lykke. Det er en verden full av brå stemnings-skift, med lukkede hager, fuktige drivhus og eksotiske planter som Bettina Smith og Einar Røttingen drar oss inn i på denne platen der de presenterer symbolistiske dikt fra årene omkring siste århundreskifte tonesatt av Ernest Chausson, Gabriel Fauré og Camille Saint-Saëns. Smith går ubesvært inn i den karakteristiske franske sangstilen og fremfører sangene med mørk, sensuell og klangfull stemme, ørlite vibrato, sikker intonasjon og fin tekstuttale. Og når det trengs, åpner hun stemmen helt opp uten å bikke over i det melodramatiske. Sangene er lett tilgjengelige, ofte med melodiske grep som peker fremover mot fransk populærmusikk fra årene omkring andre verdenskrig. I tillegg er det gode klaverstemmer som gir Røttingen nok å arbeide med. Det eneste problemet er kanskje at de fleste av sangene beveger seg i samme lende musikalsk sett, og at platen derfor blir noe ensformig i lengden.

PETER LARSEN